

Дѣдо Генко. — Не бързайте... Починете си... Ще сложимъ трапезата... Ще хапнемъ, каквото далъ Господъ... Тука сте като въ своя кѣща... (Кѣмъ дѣцата) Трапезата, дѣца. Снахо, ти сипвай гостбитѣ, а тѣ (Сочи внуцитѣ си) ще принаситѣ... (Всички се разшетватъ. Вичо се кани да си ходи). Нѣма да си ходишъ... Вашитѣ знатѣ дѣ си... (Трапезата е сложена. Дѣдо Генко става. Става и дѣдо Пройо. Всички сж около нея).

Дѣдо Пройо. — Мене не ми се яде. Но не мога да бжда по-голѣмъ отъ трапезата. И то тая вечеръ...

Дѣдо Генко — Ще продължимъ слѣдъ вечеря. (Кѣмъ Захарина). Кадилница и вощеница, снахо!

Захарина. — Приготвихъ ги... Ей сега. (Огърча и ги донесе).

Дѣдо Генко. (Гледа трапезата) — Боговица, чесновъ лукъ, слама, жито, ошавъ... Всичко има... (Дава запаланата вощеница на дѣдо Пройо, а той кази съ кадилницата и пѣе „Рождество Твое, Христе Боже нашъ“ ... Свършва. Всички се кръстятъ). — Дайте Боговицата. (Захарина му я подава). Хванете я за края. Издигнете я... Нека пшеницата, отъ която е омѣсена, се роди тая годана толкова високо... Чупете... (Кѣмъ дѣдо Пройо). Измжчихме те... Да седнемъ...

Дѣдо Пройо. — За Бога ли е? Да се даде Неговото Нему. (Сѣдатъ). Слѣдъ толкова години, тая бждна вечеръ е първа, какъ сѣдамъ съ хора на трапеза... Орисия...

Дѣдо Генко. — Не мисли за това... И защо ли?

Милко. — Бѣхъ у дѣдо Божкови. Тамъ се събрахме много дѣца. Пѣхме коледарскитѣ пѣсни, съ които тая нощъ ще ходимъ изъ селото. Разотидохме се. Азъ се отдѣлихъ отъ другаритѣ. Ударихъ на-право — да скъся пѣтя. Край черковната врата трѣбваше да мина. Вървя и гледамъ. Нѣщо се чернѣе край нея. Дойдохъ близо. Предъ прага застаналъ човѣкъ. Свалилъ шапка и се кръсти. Поздравихъ го. Той ме погледна кротко. Погледна ме и рече: „Не знаешъ ли нѣкъдѣ мѣсто да прѣнощувамъ?“ — У дома, казахъ му, ще бждешъ тая нощъ. И азъ имамъ дѣдо на твоитѣ години. Добъръ другаръ ще му бждешъ... И го доведохъ...

Дѣдо Генко. — Много добре си сторилъ. Който странникъ приеме въ кѣши, все едно, че Бога е приелъ...

Баба Гължбина. — Нека Богъ животъ и здраве да дава на внуцитѣ ни, добри сж тѣ, нѣма да ни засрамятъ.

Гендо. — Тѣ ни сж всичко, мамо! Отъ тѣхъ ще чакаме...

Захарина. (Отчупна хлѣбъ и даде отъ него срѣцатъ). — Вземи, дѣдо. Зѣби нѣмашъ... Срѣца е това... (Дѣдо Пройо поема хлѣбъ).

Дѣдо Пройо. — Хилядократно да го върне Богъ на дѣцата ви!

Вичо. — Утре вечеръ тоя дѣдо (Сочи дѣдо Пройо) ще гостува у насъ. Татко ще се зарадва. Мама обича гости...

Радка. — Тоя добъръ дѣдо е обиколилъ свѣта. Той много знае....